

MARÍN, NA RUTA CARA A COMPOSTELA

SANTA MARÍA DO PORTO (VELLO TEMPLO)

Por: Laureano Mayán Taboada

A mediados do século V, segundo uns, século VII, segundo outros, na parte máis alta dun promontorio situado en terreo chamado Granxa de Marín, ergueuse unha igrexa chamada “Nuestra Señora de la Guía”.

Uns historiadores manifestan que a mesma foi fundada por San Martín Dumense (realizou un gran labor evangelizador entre os suevos) en ocasión do seu paso pola Vila e outros din, foi fundada por San Fructuoso.

Dita igrexa, nun tempo, coñecíase polo nome de Nuestra Señora de Oseira, cuxo Mosteiro estableceuse na Vila en 1151.

O edificio actual comeza a construírse en 1603 polo mestre de cantería García de Arce, e custou ó Mosteiro 500 ducados (4.920 reais).

En principio constaba dunha soa nave orientada de leste a oeste e a porta principal abríase na parede oeste, sendo tapiada en 1730.

Entón o altar maior era o que hoxe contén a imaxe da Virxe dos Dolores. En 1703 ábrese a nave pola súa parte media para engadirle a actual capela maior, pero en 1713, por mor da defectuosa cimentación, houbo que refacer dita capela, finalizando as obras de ampliación do recinto coa construción da fachada principal e do campanario, en 1739 ano dende o que mostra a súa actual estrutura barroca.

O primitivo Marín estaba entón, terra dentro, en Sancto Juliano de Valle Marini (San Julian) que era a entidade parroquial máis antiga do termo municipal e cabeza parroquial á que, por suposto, pertencía Santa María do Porto.

A esta chaman parroquial, por primeira vez, en 1661 xa que antes se lle domina: ermida, capela ou igrexa. Época na que o Porto (actual Marín) estabahabitado, tan só, por 150 veciños.

En 1886 dado o desenrolo do núcleo urbano do Porto de Marín, establécese a primacía sobre o de San Julian e é en 1929, sendo párroco

D. Jesús Mansilla Fernández, cando se leva a cabo a separación definitiva de ambas freguesías que, dende entón, constitúen dúas entidades parroquiais autónomas.

Dende século XVII ata principios do XIX foi cemiterio, substituíndose en 1940 o lousado de pedra, baixo o cal soterrábase, por madeira.

Nas súas proximidades estivo asentado o primeiro lugar de venda de peixe, o primeiro cemiterio da Vila e a segunda Casa Consistorial.

Sobre 1790 a talla da Nosa Señora do Rosario, que estivo colocada no altar que hoxe ocupa o Nazareno, foi situada no altar maior substituíndo ata hoxe, á Patroa. La advocación á Virxe do Rosario foi introducida en España polos Dominicos no século XV e considerada, entón (nalgún outro lugar actualmente) Patroa dos mariñeiros.

A igrexa, na súa totalidade, tanto exterior como interiormente, pintárona de branco a causa do cólera que asolou a Vila no ano 1854.

En 1925 constrúese, ó carón da igrexa, a nova torre do reloxo. O tanido da súa campá sálvanos, moitas veces, da dúbida da hora.

O local, artisticamente, non destaca pola brillantez do seu estilo xa que nunca contou cun proxecto base, senón que estivo movido por criterios de distintas épocas. Non obstante, cabe resaltar a súa absida cadrada con arcos apuntados e bóveda nervada. A parede de dita ábsida presenta ó exterior, na súa parte que mira ó sur, o escudo do Real e Imperial Mosteiro de Santa María de Oseira, ó que,

como xa comentamos, pertenceu á igrexa.

Esta igrexa, xunto co Priorato, formaba un precioso e emblemático conxunto artístico. Desaparecido o Priorato, a punto estivo de facelo tamén o Vello Templo, cando determinada Corporación Municipal tiña sobre a mesa o proxecto de derribo para a construción dun aparcamento de coches. Salvounos, tamén, a campá...

